

Simplex kasten kunnen worden vervoerd.

Een programma van eisen werd opgesteld:

In mijn achtertuin moet ik met de bij-kar een kast kunnen optakelen en op de kar laten zakken. Ook zonder fiets moet de bij-kar stabiel staan, dus er zijn uitschuifbare pootjes gemaakt, zodanig dat wanneer een kast wordt getakeld, boven en naast de bij-kar zwenkt, het hele zaakje niet kantelt.

De beladen bij-kar moet over het tuinpad, door de deuren, naar de straat gereden kunnen worden om dan achter mijn fiets gekoppeld te worden. De bij-kar moet tussen de paaltjes van het fietspad door kunnen rijden, en in een boomgaard of veld over het oneffen terrein kunnen worden gereden. De takel moet solide genoeg zijn om een kast met twee of drie honingkamers nog te kunnen tillen. Bovendien moet er verlichting op zitten om als de schemering invalt te kunnen reizen. Het resultaat is fantastisch! Het verplaatsen van mijn simplex-kasten kan ik nu alleen af en kost me nauwelijks inspanning. Toch moet ik bekennen dat er nog een wijziging komt: ik zal een ander tandwiel op de achteras van mijn fiets laten zetten. Hierdoor zal de kleinste van de drie versnellingen nog lichter gaan. Het trekken van 100 à 150 kilo achter je fiets is geen peuleschilletje gebleken. Bij vragen hierover, bel 0229-215433. *Kees Willink, Hoorn.*

Tekort aan volken

In een aantal dagbladen heeft een artikel gestaan over het tekort aan bijenvolken voor de bestuiving van appels en peren. Op dit artikel heb ik in de Telegraaf gereageerd. Ik stelde dat het teruglopen van het aantal volken in ons land in eerste instantie de schuld van de tuinbouwsector is en dat de belangen van de fruittelers meestal niet die van de imkers zijn. De fruittelers willen zo weinig mogelijk betalen en met gif spuiten wanneer het hen uitkomt.

Tot nu toe heb ik van maar één lezer een reactie ontvangen. Hij vond mijn brief negatief en de oorzaak lag volgens hem in de vergrijzing van de imkers. Verder stelde hij dat er over het spuiten duidelijke afspraken bestaan tussen fruittelers en bijenbonden.

Volgens mij heeft waarschijnlijk elke imker wel eens met spuutschade te maken gehad. Ik heb een tiental jaren geleden besloten mijn bijen niet meer aan de fruittelers te verhuren omdat ik de dode bijen met handenvol tegelijk weg kon vegen. Een beroep op de telers haalde niets uit want het moest maar bewezen worden.

Verder vind ik de vergoeding voor de bestuiving echt belachelijk laag en ik zou iedereen willen aanraden om

de bijen thuis te houden waardoor er vanzelf meer betaald gaat worden. Stuur uw reacties. Met elkaar kunnen we misschien de bijenbonden er van overtuigen dat er betere regelingen moeten komen.

M.J.J.H. Geenen, Oud-Gastel

(Rijpersweg 46, 4751 AT; tel.: 0165 511843, fax: 0165 514776, e-mail: geenen@concepts.nl)

Bij niet welkom in natuur

Dit tendentieuze verhaal van Piet van Seeters stond in de Volkskrant van zaterdag 2 mei j.l. en ging over het feit dat natuurbeheerders zich zorgen maken omdat de honingbij eigenlijk een grote voedselconcurrent is van de wilde bij. Dit ondanks het feit dat onze honingbij in hoge mate heeft bijgedragen tot het tot stand komen van de totale en zeer rijke flora. En dat er 3x minder bijenvolken zijn dan vlak na de oorlog en dat er ook nog maar ca. 10.000 imkers zijn en dat, en dat, en dat...

Dit alles naar aanleiding van een rapport dat is gepubliceerd door het IKC Landbouw (Informatie en KennisCentrum) en dat gaat over de vraag of imkers hun honingbijen nog wel mogen neerzetten in natuurgebieden omdat er volgens deze 'natuurbeheerders' aanwijzingen zijn dat de honingbij (u weet wel die waarmee de imkers zoveel geld verdienen) een concurrent zou zijn van de wilde insecten die ook op bloemen vliegen zoals wilde bijen, hommels, zweefvliegen, kevers en vlinders. Bij deze nectar-etende arme dieren praten ze over insecten en gaan voorbij aan het gegeven dat honingbijen ook insecten zijn, maar dat klinkt minder goed. Dit literatuuronderzoek is op verzoek van, en door het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij betaald, verricht door imkers, natuurbeheerders en wetenschappers. De commissie stelde een norm van vier volken per hectare maar dat vonden sommige leden van de commissie veel te veel en zijn boos uit de commissie gestapt.

De commissie heeft een eensluidend advies gegeven omdat de imkers nu eindelijk wilden toegeven dat er 'een probleem' is. Ondanks dat imkers er veel aan doen om solitaire insecten in stand te houden door rietbossen en uitgeboorde houtblokken in hun tuin te hangen voor de metselbijen, vogelkastjes voor hommels en hoornaars en er tegenwoordig heel veel imkers zijn die bijenhouden als hobby zien, met alles wat er omheen leeft en dus niet in de eerste plaats aan hun beurs denken.

Staatsbosbeheer gaat nu een norm stellen voor het plaatsen van bijenvolken in natuurgebieden en zal een

aanbeveling van twee volken per hectare doen. Natuurmonumenten wacht op een nieuwe inventarisatie van wilde bijen om te bezien waar de meest bedreigde soorten zitten.

De afgelopen week werd ik over dit artikel verschildende keren aangesproken door collega's en bezoekers van de Open dagen op de Ophovenerhof, vooral over het negatieve aspect van de imkers. De meeste mensen lezen zulke artikelen niet goed.

Genoemde reacties in de pers wekken bij mij een grote weerstand op.

Dit schrijf ik van mij af om 6.30 uur in de ochtend van een heel mooie moederdag, terwijl de croissantjes voor 'moeders' in de oven liggen te sputteren. Nu ga ik nog even koffie zetten en van het mooie weer en het gezoem van de bijtjes in de tuin genieten voordat ze worden verbannen door 'natuurbeheerders'.

Bee happy, Beebob.

Bob de Graaf

178

Overleg drachtgebieden

Door het wegvallen van de koolzaaddracht zijn actieve imkers naarstig op zoek naar andere mogelijkheden. In de praktijk houdt dit in, dat de druk op de bestaande drachtgebieden groter wordt. De laatste jaren zie je dat een aantal imkers uitwijkt naar het buitenland, waar de kans op succes toch wat groter is. Het betreft hier vooral de koolzaadvelden in onze buurlanden Duitsland en België. Wat de organisatorische kant van het reizen betreft zijn er twee belangrijke zaken.

1. Vooraf moeten er goede afspraken worden gemaakt met de eigenaren van percelen drachtplanten. Belangrijke punten hierbij zijn o.a. aantal volken, standplaats, tijdstip van inzet en vergoedingen, wanneer die van toepassing zijn.
2. Bij het reizen buiten onze landsgrenzen moeten ook de vereiste reisdocumenten in orde zijn (gezondheidsverklaring van de R.V.V.).

Ook voor de terugreis moeten in het buitenland gezondheidsverklaringen worden aangevraagd. Problemen met de buitenlandse gezondheidsdienst moeten we altijd voorkomen. Deze zullen op de langere termijn immer in ons nadeel werken. Wat punt 1 betreft doen zich in de praktijk nogal eens problemen voor, vandaar dat ik daarop wat dieper wil ingaan. Boeren zijn dikwijls niet op de hoogte van het aantal volken dat je per ha kunt plaatsen om honing te winnen. Vraag daarom altijd even na of hij ook afspraken heeft gemaakt met collega-imkers. Zo ja, treed dan in overleg met deze imker en bekijk wat de mogelijkheden zijn. Je voorkomt teleurstellingen en onenigheid.

Imkers gaan er soms vanuit dat het vanzelfsprekend is dat ze meerdere jaren achtereen op hetzelfde bedrijf terecht kunnen. Door ook daarover goede afspraken te maken voorkom je teleurstellingen. Laat je naam, adres en telefoonnummer achter.

Zeker zo belangrijk is het onderhouden van goede contacten. Laat met de jaarwisseling iets horen of ga eens langs met enkele potten honing. De kosten gaan nog altijd voor de baat uit.

Een laatste probleem dat zich nogal eens voordoet is het plaatsen van bijenvolken vlakbij een perceel drachtplanten, zonder toestemming van de desbetreffende teler. Door toestemming te vragen aan burens van de teler is er geen sprake van illegaal plaatsen, maar dat het niet sportief is ten opzichte van degene die zijn bijen op het perceel van de teler heeft staan is duidelijk. Zeker als de honingopbrengst tegenvalt of geheel achterwege blijft geeft dit alleen maar narigheid, die kan uitmonden in een grote ruzie. Op deze manier heeft het maken van afspraken dan ook weinig zin.

Tot slot. In de polders hadden de gezamenlijke bonden het goed voor elkaar. Door een toewijzing vooraf en goed toezicht was het aantal calamiteiten minimaal. Ook zonder deze strakke regels moet het mogelijk zijn om naar drachtgebieden te blijven reizen, zonder met elkaar in conflict te komen. Reizen is toch een van de mooiste kanten van het bijenhouden.

Eerdergenoemde problemen ontstaan meestal dan ook door het enthousiasme van imkers, die op dat moment onvoldoende in de gaten hebben waar ze mee bezig zijn. Ik zou gaarne zien dat de in dit artikel genoemde zaken eens aan de orde worden gesteld in verenigingen, kringen en bondsvergaderingen. Wellicht een goed onderwerp voor een studiedag. Ook reacties in ons maandblad 'Bijen' zijn uiteraard zeer welkom.

L.M. Opsteeg

Fotowedstrijd 100 jaar VBBN; 2e prijs 'kleuter met zesamer' van B.J. Trip te Vries.